

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Megan Abbott
YOU WILL KNOW ME

Copyright © 2016 by Megan Abbott

First published by Little, Brown and Company, 2016

Translation rights arranged by Writer's House, LLC. New York

All Rights Reserved

Translation Copyright © 2017 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02121-9

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

ZAPAMTI MOJE IME

MEGAN ABOT

Prevela Bojana Veselinović

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2017.

Za Alison Kvin

ŽURKA

**NAPRED, DEVON! NOKSOVI SU ZAKON! SLEDEĆA
STANICA: KVALIFIKACIJE ZA ELITNI TIM! BELSTARS
ZAUVEK! REGIONALNI PRVACI!**

Plastični transparenti lepršaju oko ventilacionog otvora, restoran vrvi od roditelja, poskakuju glave gimnastičarki, iz glomaznih naherenih zvučnika po simsovima trešti muzika.

Oko Devoninog vrata su tri medalje: dve srebrne i jedna zlatna. Prvi put postala je regionalna prvakinja u preskoku.

„Ponosna sam na tebe, malecka“, šapnu Kejti ćerki u uvo. „Nema toga što ti ne možeš.“

Kasnije će Kejti verovati da je to veče bilo presudno za sve što se desilo kasnije. Razmišljaće o njemu kao o tajnoj šifri.

Ali u tom trenutku, to je bila samo obična žurka, proslava poput mnogih drugih, u čast njihove izuzetno talentovane petnaestogodišnje ćerke.

Devon će se za šest meseci takmičiti na kvalifikacijama za elitni tim i, nakon godina mukotrpnog rada, istegnuća zadnje lože, dvadeset i pet hiljada dolara duga na kreditnoj kartici i jednog kobnog pogrešnog koraka na prethodnim kvalifikacijama, konačno će se ogrnuti plaštom elitnog seniorskog tima. Od tog trenutka, svašta će biti moguće.

Sve unaokolo je blistalo: disko-kugla koja se vrtela na tavanici, svetlucavi žar ispod ražnjića, lomi losos serviran na dugačkim stolovima oivičenim

rafijom, sveće u ljuskama kokosovog oraha i korama ananasa, uz Kejtinu pomoć izdubljenim kašikom za sladoled.

Svi su imali havajski lei, u skladu s temom koju je klub podrške odabrao za to večer. Kejti spazi kako Devon miriše svoj, jedini napravljen od pravih ljubičastih i zelenih orhideja, koji joj je ushićeni trener T. spustio na glavu kada je, praćena aplauzom, kročila ispod slamnatog luka. *Živela naša Devon*, rekao je svečano, svojim karakterističnim gromkim glasom, *jer budućnost Belstarsa počiva na njenim snažnim ramenima!*

Bilo je to prvi put da Kejti vidi svoju ćerku ovako luckastu. Možda zbog toga što je ovo bilo posebno večer, ili možda zbog plastične čaše punča začinjelog rumom koji je, uz Erikovo dopuštenje, popila, zahvaljujući čemu se na trenutak oslobodila neprestano prisutnih čvrstih stega.

U ćošku je sedeo njen sin, Dru, s još dvojicom ćutljivih četvrtaka. Jeli su smrznute banane prelivevne čokoladom, nadvijeni nad ručnim konzolama. Dru je bio ćutljiviji nego inače, jer su ga ranije tog dana izgrdili zato što je, slučajno ili namerno, prosuo čokoladno mleko po Devoninim savršeno mekim zaštitnim kožicama za ruke koje su joj donosile sreću.

„Devon nikad ne grdite“, bunio se. „Ni kad je drska prema vama, ni kad trči na traci, iako bi trebalo da odmara koleno. Čak ni kad se iskrade noću.“

„Ja se ne iskradam noću“, kategorično je rekla Devon.

„To si ti sanjao“, podsetila ga je Kejti. Stalno je sanjao sestru: da je čuo kako nešto kaže, ili video kako radi nešto nemoguće ili zabranjeno. *Mama, Devon je bila na krovu, letela je. Zapalio joj se krevet, tata*. Kad je bio mali, često je sanjao kako Devon na nogama ima kandže umesto prstiju.

„Druže“, opomenuo ga je Erik, „večeras je večer tvoje sestre.“

A Kejti mu je na uvo obećala da, ako bude dobar, može da pojede torte od kokosa i ražnjića od ananasa koliko god poželi.

Nakon drugog koktela Kejti je već zaboravila na Druovo zlodelo. Zaboravila je čak i na onaj nemili događaj iz dvorane od pre nekoliko sati, kad je sa tribina, desetak redova ispod njih, zajapureni otac, iznerviran zbog plasmana svoje ćerke, doviknuo onu gadost (*Devon Noks! Devon puši k___*), a rečenicu nije završio samo zbog toga što ga je njegova žena prostrelila pogledom.

Ali Erik je čuo. Znala je to po tome što su mu se ukočila leđa i stegla vilica.

Uhvatila ga je za ruku. I čvrsto je držala.

Zapamti moje ime

No to je sve prošlo i Erik je sada stajao kraj banketnog stola i rezao svetlucavi but, ružičast kao koža novorođenčeta.

Trener Tedi, držeći izuzetno primamljivi *mai tai* sa suncobrančićem, u šaci nalik medvedoj šapi, povuče Kejti u stranu i prizna joj kako odbrojava sekunde do julskih kvalifikacija, kada će Devon steći status elitne gimnastičarke i kada će napokon svi videti.

„Mislim, pogledaj je“, rekao je. „Pogledaj našu sadašnju i buduću šampionku.“

I Kejti ga je poslušala. U šarenilu gomile razaznala je njenu crveno-plavu jaknu, s bleštavim logom *Belstarsa*, i zagledala se u nju.

Ni sto pedeset centimetara suvih, glatkih mišića, bez kukova, još bez grudi. Kejti je bila zapanjena transformacijom njenog tela u prethodne dve godine. Butine poput trupaca, ramena i bicepsi toliki da su joj bretele od majice bile zategnute kao strune.

„Čitav svet je njen. I tvoj. I naš“, dodade Tedi i sagnu se da spusti glasan, sočni poljubac s ukusom ruma na Kejtime usne. „Kao što sam obećao, Kejttili!“

Da li je zaista tako bilo?

Bilo je, a te se noći konačno sve isplatilo, sve te muke kroz koje su prošli.

„Volela bih da mogu kao ti“, stalno joj je govorila Kersten Sifert. „Želim to za Džordan. Želim da znam šta si sve uradila. Ako nije prekasno. Jesi li videla Džordanine grudi? Ali Tenzi ima samo sedam godina...“

Muzika je postala glasnija i uskoro su svi odrasli zaplesali. Preuzeli su plej-listu i treštave i kmezave tinejdžerske pop pesmice i klupsku muziku zamenili su pesmama koje su obožavali pre petnaest godina, a svaki početni akord dočekali bi uzvicima *To! i O bože, sećaš se ovoga!*

A onda i taj neobični razgovor s potpredsednicom kluba podrške, Moli Ču.

Dok su stajale ispred ženskog toaleta, Moli, koja je na sebi imala kapri pantalone i sako bez naramenica – i koja je retko kad pričala o bilo čemu drugom osim o gimnastici i naizmeničnoj vožnji dece u školu – nagnula se ka Kejti i rekla joj kako joj je, kad je bila mala, jedina želja bila da bude mažoretkinja, kao Erika Nojbauer, najlepša devojka u gimnaziji *Šelbi Vest*.

„Gledala sam je na svim paradama, kako maršira u onim crvenim čizmicama i baca štapove visoko u vazduh“, rekla je, kikoćući se poput devojčice. „Sećam se da sam je gledala i razmišljala: *Samo to želim, i ništa drugo.*“

Ispricala je Kejti kako je ukrala cev iz očevo alata, poprskala je srebrnim sprejom i natakla čep na jedan kraj.

„Satima sam je vrtela u dvorištu ispred kuće“, rekla je. „Izgledala je kao dečja vetrenjača obasjana suncem.“

Pogledala je Kejti suznim očima.

„Sećaš se takvih želja? Onih koje se odnose samo na tebe? A zbog kojih ne osećaš grižu savesti? Jer nisi znala da treba.“

Kejti je klimala glavom i klimala i klimala, jer je mogla da se poistoveti s tim, iako nije mogla da se seti šta je tačno želela. Ali nešto jeste. Osvrnula se oko sebe i zapitala se: *Ovo?*

Grupa najmlađih devojčica, još u trikoima – koje nikad ne bi ni skinule, da se one pitaju – počela je da igra u krugu ispred njih, brada visoko podignutih i lica ružičastih poput sladoleda.

„To je bila sloboda“, rekla je Moli i nakrivila glavu dok je žmirkajući posmatrala devojčice. „Tada i nikad više.“

„Šta?“, upitala je Kejti jer je izgubila nit, ako ju je uopšte i pratila. „O čemu pričaš?“

Ali muzika je progutala njihove reči, a onda je neko izneo poslužavnik sa šotovima, i to u plamenu.

Kasnije je igrala s Erikom (što se nije desilo godinama, od one večeri kad su se posle sastanka sa sponzorima, dok su Devon i Dru spavali, iskrali iz sobe i otišli do hotelskog bara, gde je pevač nerazgovetno pevušio *Smells Like Teen Spirit*).

Erik je bio sjajan plesač, a sada je još i živnuo zbog takmičenja i divnog osvetljenja u staroj sali. Njegov osmeh, prsti koji lagano klize, ruka kojom je čvrsto drži. Nisu li svi gledali u njih?

Kroz glavu omamljenu rumom prošla joj je misao: *Nikada me nije voleo više nego sada. Zbog Devon. Zahvaljujući Devon. Još jedna stvar koju dugujem Devon.*

Ali onda je došlo do promene partnera, pa je Moli, koja se kasnije onesvestila u pogrešnom automobilu, prišla njišući kukovima i prigrabila Erika, dok se Kejti, koja je ionako bila umorna, odgegala ka ženskom toaletu, tražeći usput Devon i Drua.

Kad se vratila, trener T. je ukруг vrteo svoju ženu, Tinu, čija je besprekorno bela košulja bila umrljana *maraskinom*.

A tu su bile i popularne pridošlice: trenerova nećaka Hejli čvrsto je za ruku držala svog dečka, Rajana Beka, koji je, kao i ona, bio preplanuo i opijen ljubavlju.

Zapamti moje ime

To je bio trenutak koji će se mesecima kasnije, kad Rajana više ne bude, pokazati kao ključni. Razmišljaće o njihovom dolasku i pitaće se kako odmah nije videla šta se sprema. Ali ko je tada mogao da vidi bilo šta drugo, osim njihove blistave lepote!

Hejli, trener premetanja mlađih kategorija, plavokosa i veličanstvena, visoka čak sto sedamdeset centimetara, bila je omiljena među svojim osmogodišnjakinjama i devetogodišnjakinjama (*Poljubi kolena, dušo!* govorila bi im kad su izvodile kovrtljaj unazad) i sve one su sada iz prikrajka zurile u nju, opčinjene njenom vitkošću i lepotom, kao da je to još jedan cilj koji treba ostvariti – nakon uspešno izvedenog salta unapred, a pre pruženog salta unazad.

I Rajan. Kad bi se on pojavio, sve bi devojčice zapale u stanje pritajene euforije.

„Jedino je tvoj muž zgodniji od njega“, rekla je Beka Plonski, kroz smeh. Najednom se tu opet stvorila Moli Ču.

Bilo je neverovatno, ali u vazduhu je vrtela tiki kip* kao da je štap, kao da je i dalje zvezda mažoretkinja srednje škole *Šelbi Vest*.

Pazi kad stvarno izgleda kao vetrenjača, pomisli Kejti.

Muzika je postala još glasnija, vrtela se plej-lista „tabu Tiki“, a Kejti je u čošak saterao Greg Sifert. U jednoj ruci držao je bokal plavog koktela na havajski način, a drugom je posegnuo za njenom, i ispričao joj je kako se Erik izdrao na nekog čoveka na parkiralištu.

„Super je bilo, super. Na onog što je pričao gadosti o našoj Devon. A Erik mu je pokazao. Čoveče, kako mi je drago što sam to video.“

... Ali Kejti je bila pijana i ništa joj nije dopiralo do mozga, a muzika je bila glasna, na onaj način koji ju je podsetio na vremena kada je glasna muzika bila nužna potreba, potpuni doživljaj, pa se, ni ne znajući kako, ponovo našla pored činije s punčom, a Greg se pridružio Hejli, pegavoj i raspoloženoj za izazov, u izvođenju limbo plesa.

Usledio je deo koji se tada nije činio značajnim. Nekoliko meseci kasnije, kad Rajana više ne bude, značenje tog trenutka će se čudnovato menjati svaki put kad bi Kejti razmišljala o njemu.

Tamnokosi, nasmejani Rajan uhvati Kejti za ruku, zavrte je jednom, dvaput, triput, uz divnu baladu koja ju je podsetila na doba kad je imala

* Drveni kip ukrašen motivima povezanim s Tikijem, prvim čovekom, po polinežanskoj mitologiji. (Prim. prev)

četrnaest godina, na simpatiju sa časova slikanja, na nespretni susret iza prodajnog prostora, a potom na drugu devojku i slomljeno srce.

Ubrzo joj ga, međutim, preote Hejli, čiji značajni, svetlucavi pogled kao da je govorio: *Da se nisi usudila, on je moj!*

U jednom trenutku izgubila je Devon iz vida, ali spazila je Erika kako stoji na prohladnom doku i razgovara s Gwen Viver. Delili su užicanu cigaretu i promuklo se smejali kao da su pre toga satima vikali.

Izgleda da su svi pušili. Čak je i Rajan krišom povukao neki dim u hodniku, uz odškrinuta zadnja vrata i hladan vazduh od kog se sva naježila.

Rajan, koji je mirisao na sapun i imao isečene, žuljevite ruke kuvara.

Upustila se potom u razgovor s nekim o nečemu i kasnije nikako nije mogla da se seti nijednog detalja u vezi sa tim, osim lepljivog zida isprskanog ananasom o koji je bila oslonjena leđima.

Na kraju, pre nego što se žurka završila, još jednom je zaplesala s Erikom, čija je košulja mirisala na vosak od sveće i desetak parfema; zadirkivao ju je zbog komadića ljuske kokosovog oraha koji joj je ostao ugnežđen među grudima nakon plesa s Gregom Sifertom ili Bobijem ili Rajanom, koji se u međuvremenu posvetio pravljenju takozvanog *mamatinija*, i sada je nosio poslužavnik s koktelima za sve dame.

„Ma, on je *mamatin*“, prošaputala je Kersten Sifert i samo što nije počela da trlja ruke.

Polomljeni suncobrančići pobacani po simsovima, u čoškovima, nagonilani kao otpaci nakon parade, izgaženi venčići koji su joj se lepili za noge, u cipelama s potpeticom, previsokom i preuskom. Pronašla je Devon u toaletu, gde se umivala, spirala scensku šminku s lica.

Kad se okrenula k majci, lice joj je bilo neuobičajeno bezizražajno.

Kejti je to na trenutak zaintrigiralo, ali taj trenutak je prošao i ona se ponovo prepustila igranju i odlascima do činijske punčice, a sutradan ujutro, zbunjena, zbog vlasi trave među nožnim prstima i sasušene blata na tabanima, pitala se kad je uopšte izlazila napolje.

Dok su se vozili kući, Devon je sedela pokrivena glavom i nije progovarala. Pretpostavili su da je popila više od jedne čaše punčice, pa su je ostavili na miru.

A onda se Dru, koji se našao od kokosa, isporučio Kejti u ruke.

Zapamti moje ime

Ali ništa im nije smetalo, sve im je bilo divno i ona i Erik su se smejali i smejali i smejali.

U spavaćoj sobi Erik je stajao nad njom, lica sakrivenog u tami.

„Stani malo, jesi li se ti to posle takmičenja posvađao s onim ocem?“, pitala je, setivši se šta joj je Greg ispričao. „S onim kretenom što je prozivao Devon? Na parkiralištu, jesi li...“

„Ko ti je to rekao?“, rekao je uz smeh, pre nego što joj je zgrabio noge rukama i bacio je na krevet. Podsetio ju je na to kad su se upoznali, taj smeh. Kupio je od nje šećernu vunu na Kivanisovom sajmu.

Bilo je to pre više od šesnaest godina, a sada im se dešavalo da se po nekoliko dana zaredom viđaju samo u kasne noćne sate, ili pred svitanje. Komunicirali su preko čaršava toplih od njihovih tela i kroz zamršeno klupko polusnova.

Čovek bi, na prvi pogled, pomislio da je takav brak osuđen na propast, ali kad bolje razmislite, zamislite da vaš supružnik zauvek ostane donekle otuđen od vas, da njegovo telo i dalje može da vas iznenadi, da vas dodiruje gotovo isključivo sa ciljem da vas zavede. Da ste mu i dalje misterija, kao i on vama.

Druge majke, u poverljivosti dugačkih redova na tribinama ili ispred toaleta za vreme takmičenja, žalile su se na višemesečne periode bez seksa, jalove i obostrane. Kejti je mogla samo da saosećajno klima glavom i ćuti, jer je Erika i dalje doživljavala kao tajnog ljubavnika, tajanstvenog i punog iznenađenja. Naježeni vrat pod njegovim usnama, šaputanja u polusnu, a ujutru šljiva na ramenu i čežnjivo drhtanje nogu.

Tome delimično duguju to što su toliko dugo zajedno. Delili su to znatno duže od drugih parova koji su bili svesni da nemaju više ničeg zajedničkog, osim zaduženja na kreditnim karticama i usputnog – ili jasno usmerenog – jeda.

Delimično, to, začudo, duguju i Devon. Podelili su toliko toga podržavajući nju i njene ambicije. Ona ih je držala na okupu. Čvrsto.

* * *

Ujutro nakon žurke Kejti se okrenula i na jastučnici ugledala razmazanu ljubičastu mrlju.

Trebalo joj je vremena da se seti. Posle ponoći oteturala se s Druom po zaleđenom parkiralištu do kola. Erik je još bio unutra, tražio je Devon i pozdravljao se s ljudima.

Neko je potapšao po ramenu. Rajan Bek. Ponovo. Osmeh mu je otkrivao okrnjeni prednji zub.

„Je li ovo Devonino?“, upitao je. O ispruženi dlan bio mu je okačen prepoznatljivi lei, od ljubičastih i zelenih orhideja, raskupusanih latica. „Našao sam ga kod kontejnera.“

„Kakva šteta“, kazala je Kejti, koju je ovo pogodilo više nego što bi trebalo, za šta je okrivila rum. „Hvala.“

Spustio joj je lei na glavu. Vlažno cveće ju je gicalo. Rajan se zamalo okliznuo na zaleđenom betonu. Škripa. Proklizavanje. Kasnije se pitala da li se tako okliznuo i na Eš roudu neposredno pre nego što je poginuo, da li su mu patike proklizale po šljunku kad je ugledao svetlost farova.

„Pazi“, upozorila ga je Kejti. „Nije bezbedno.“

„Ništa nije bezbedno“, reče i namignu joj, beli zubi sevnuše pod svetlošću svetiljke. Ne okrećući joj leđa, krenu unatraške ka mraku praznjikavog parkirališta. „Laku noć, gospođo Noks. Laku noć.“

I

„Oči devojčice sve govore. Zato ih uvek gledam u oči. U njima vidim da li pred sobom imam šampiona.“

Neška Robeva, gimnastičarka i trener

PRVO POGLAVLJE

Da je ikada morala da priča o tome, a nije, Kejti bi morala da se vrati unazad, godinama pre nego što se to desilo. Pre trenera Tediya i Hejli i Rajana Beka. U doba pre nego što se Devon rodila, kada ih je bilo samo dvoje u porodici Noks, a ni jedno ni drugo nije znalo da postoji zgrčeni i pruženi salto, niti kako se zove ona svetlucaća sprava jajastog oblika u centru dvorane koja će im promeniti život.

Kejtina priča imala bi tri dela.

Stopalo.

Pad.

Doskočište.

Čovek bi mogao da razume šta se desilo – i zašto – samo ako bi razumeo te tri stvari.

I Devonin talenat. Jer on je bio tu od samog početka, možda čak i pre toga.

U trenucima ispunjenim roditeljskim ponosom, kojih je bilo bezbroj, pričala bi sa Erikom o tome kako je osećala Devon u materici, kako joj se telo izvija i premeće i oboma im obećava da mogu da računaju na nju.

To je uskoro preraslo u šutiranje. Toliko snažno da je Kejti jedne noći, nakon što ju je probudio zvuk sličan pucnju, ostala bez daha i presamitila se od bola. Erik je bespomoćno zurio u njen stomak koji kao da se grčevito borio s nekim vanzemaljskim oblikom života.

Šta je to unutra, pitali su se kad su ugledali rebro kako štrči povrh grudne kosti, iščašeno dok je spavala.

Unutra nije bio vanzemaljac, ali jeste nešto izuzetno.

Devon. Čudo od deteta, vanserijski talenat, zvezda.

Devon, koja se borila da izađe napolje. Napolje, napolje, napolje.

A stvorili su je oni.

Na neki način, stvorila je i ona njih.

Godinama je Kejti opipavala mesto gde joj je iskočilo rebro, kao da je i dalje mogla da oseti blagu izbočinu. To je na nju delovalo nekako umirujuće. Podsećalo ju je da je Devonina snaga, silina, oduvek bila tu.

Kao stih iz one pesme koju je, nekada davno, pročitala u školi. Nekada, kad joj se život činio tako malim i skućenim, kada nije ni pomišljala da bi nešto tako veličanstveno moglo da se desi.

Snaga što kroz zelenu stabljiku pokreće cvet.

„To je mogla već sa tri godine? Kako je to uopšte moguće?“, stalno su govorili drugi ljudi, oni koji nisu bili iz sveta gimnastike. A u sebi su ih osuđivali, prećutkivali optužbe za helikopter-roditeljstvo, za neispunjene majčine ili očeve ambicije, olimpijske snove. Niko Kejti i Eriku nije verovao da ih ni sport ni bilo kakva takmičenja nikada nisu zanimali. Erik je u srednjoj školi igrao bejzbol, ali tek reda radi, a Kejti nikada nije bila sportski tip. Svoje tinejdžerske dane posvetila je časovima slikanja, momcima i iskradanju na koncerte, o čemu svedoči tetovaža *Bori se kao devojka* oko leve butine.

„Naša devojčica samo je htela da se igra“, rekli bi samozadovoljno. „I mi smo je pustili da se igra.“

Kao da je to bio njihov izbor ili odluka.

„Počelo je kao igra“, govorio bi Erik ljudima. „Sve je počelo s trambulinom.“

A potom bi im ispričao kako ju je jedne nedelje koja se otegla postavio u dvorištu, pomoću bušilice koju je iznajmio u gvoždari i žičane ograde, uz prazne flaše piva oko nogu.

To za trambulinu bila je bolja priča, jednostavnija, ali nije bila istinita.

Jer trambulina je došla nakon nesreće, nakon „Stopala“. A nesreća je, zapravo, označila početak svega. Tada je snaga pronašla svoju stabljiku.

Trogodišnja bosonoga Devon trči po travnjaku ka tati.

Stopalo joj zapinje o busen trave. Tetura se ka zardalaj kosilici za travu koju je Erik ostavio u leri. Stopalo joj je tako maleno da se uvlači iza štitnika sečiva. Dva odsečena prsta. Zvuk gnječenja mekog mesa.

Metar dalje, lica prebledelog od panike, Erik na kolenima uklizava pored nje i uspeva da pronađe oba prsta u travi.

U posudi s ledom, izgledaju kao dva ružičasta zrna graška. Kejti ih drži na rukama dok Erik ludački vozi deset kilometara do bolnice, gde doktori

Zapamti moje ime

pokušavaju (neuspešno), kao da nižu perle, da ih ponovo pričvrste, a Devonino lice je modro i obliveno znojem.

„Mogla je još gore da prođe“, rekao im je kasnije doktor Josarijan, pedijatar. „Kosilice ponekad odseku čitavo stopalo.“ I tada je, na njihovo zaprepašćenje, skupio usne i cokuo.

„Ali šta treba da radimo?“, pitao je Erik, iako ih je doktor Josarijan uveravao da će s Devon biti sve u redu. „Mora da postoji nešto.“

I tada je doktor Josarijan predložio fudbal za decu ili klizanje ili gimnastiku.

„Pomoći će joj oko ravnoteže“, rekao je.

Nekoliko godina kasnije razmišljaće o ovom trenutku kao o blistavom predskazanju. Uostalom, sve u Devoninom životu na kraju je poprimilo dimenzije mita. Usud, sudbina koju je aktivirao uređaj kompanije *Sirs*.

Te jeseni Kejt je odvezla Devon do gimnastičkog kluba *Tamblejndžels* u Ulici Old Tejlor i obe ih upisala na časove *Mama i ja zajedno vežbamo*.

„U početku će biti previše oprezna“, upozorio ih je doktor Josarijan, „ali morate da je pritisnete.“

Međutim, Devon ne da nije bila oprezna, već je za samo nekoliko nedelja savršeno savladala kolut napred i kolut nazad. Nakon toga došli su zgibovi, stoj na rukama, zvezda, i sve to izvodila je podjednako dobro kao devojčice dvostruko starije od nje.

Devojčica od gume, prozvala ju je Kejt.

Superdevojčica, govorio je Erik. *Kraljica razboja!*

Stopalo joj je, nekim čudom, samo pomagalo.

Frankenstopalo, nadenula mu je nadimak Kejt, što je postalo njihova interna šala. *Pokaži mami šta sve može to Frankenstopalo*.

Pred kraj prvog meseca Devon je prebačena u višu kategoriju, a u za godinu dana postala je zvezda kluba. Njen ormarić isprskan je srebrnim sprejom i ukrašen nalepnicama u obliku zvezde.

Dok ju je posmatrala kako vežba na maloj gredi, Kejt je razmišljala: *Ovaj komad drveta širok je deset centimetara, a visok šezdeset. Deset centimetara. A ja ću pustiti ćerku da svojim osakaćenim stopalom kroči na tu spravu i skakuće i okreće se po njoj?*

„Napravi O“, bodrile bi je druge devojčice, a Devon bi napravila stoj, a potom bi prebacila noge u most, izvivši leđa tako da joj malena zadnjica dodiruje teme. Erik bi je s vremena na vreme podigao da proverí da li uopšte ima kičmu.

Čudo od deteta, šapnula bi Kejti u mislima koje je skrivala od drugih, ali nikada to nije govorila naglas. Zato Erik jeste. I to često.

I tako je Erik postavio trambulinu.

Sati, dani uloženi u prilagođavanje dvorišta njenom talentu, slaganje debelih strunjača poput domina. Slično će kasnije uraditi i sa podrumom. Namestiće vratilo za zgibove, poravnaće beton na podu i prekriti ga tankim strunjačama i itisonom, obložiće penom grede na tavanici. Sve za Devon.

Gimnastika je postala središte, moćna kičma njihovog života.

Devon je napunila pet godina, šest, sedam. Hiljade sati vožnje do i od gimnastičkog kluba, na i sa takmičenja, nekoliko poseta urgentnom centru zbog slomljenog prsta na nozi, iskakanja kolena, iščašenja lakta zbog udarca o strunjaču. Sedam šavova nakon pada s razboja i pregrizeni jezik.

A tek uloženi novac! Članarina u gimnastičkom klubu, kotizacija za takmičenja, oprema, putovanja, članarina za klub podrške. Kejti i Erik prestali su da broje i s vremenom su se navikli na pozamašna zaduženja na kreditnim karticama.

Ništa se nije promenilo ni kad je došao Dru, njihov nežni, obzirni sin. Tih i jednostavan, savršeno se – po temperamentu, po naravi – uklapao u sve što se već dešavalo. A dešavala se Devon.

Nakon jednog takmičenja, na kojem je Devon osvojila medalje u tri od četiri discipline, u kolima, dok su se, promrzlih prstiju, vraćali kući, Erik je upitao tada devetogodišnju Devon kako se oseća.

„Sve sam ih pobedila“, odgovorila je ozbiljno. „Bila sam bolja od svih.“

Usporeno je treptala, kao da je zatečena.

Kejti i Erika je to nasmejalo do suza, iako je Kejti, kao i uvek, bilo žao svih onih devojčica koje nisu bile dovoljno dobre, koje nisu imale ono nešto magično zahvaljujući čemu je Devon bila Devon.

„Morate da je izvučete odavde“, rekao je sutradan Eriku u poverenju sudija s takmičenja. „Batalite taj amaterski klub. Odvedite je u *Belstars*. Odvedite je kod trenera T. Ako ostane ovde, propašće.“

I Erik je iste večeri počeo da se raspituje za drugu hipoteku.

Sve to, morala je Kejti da prizna, bilo je krajnje uzbudljivo.